

fældet med det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Martin Olsen), hvis Tale var lutter løse Paastande, han havde ikke et eneste Bevis for alt, hvad han sagde — saa har man dog altid den Udvej at sige: jeg er fornærmet over den Tone, hvori det er skrevet. Saaledes er den højtærede Minister nu fornærmet over den Tone, der anslaaes overfor ham. Jeg ønsker gerne deroverfor at citere den Mand, som det ærede radikale Parti har gjort til en national Helgen, nemlig afdøde Hørup. Han har nemlig sagt en Gang: Ligesom vor Folkekarakter er fattig paa Villie, saaledes har vort Sprog en spidsborgerlig Sky for det karakteristiske, personlige, afgørende. Svig og Løgn hedder Taktik, Føjghed og Forræderi hedder Maadehold. Folket føler aldrig nogen Trang til at lette sit Hjerte for Ord som: I Øjenskalke, I Daarer og blinde, I Slanger og Øgleunger! Der kan imidlertid af og til ske Ting her i Landet, som gør, at Medlemmer af det danske Folk føler Trang til at lette deres Hjerte og tale rent ud af Posen. Men i hvert Fald er det ganske mærkværdigt at se den radikale Frihedsherold sekunderet af en anden radikal Frihedsherold korse sig over, at en Embedsmand ikke iagttager Hofsalon-tonen overfor en demokratisk Minister.

Hvorledes er imidlertid Stillingen? Jo Stillingen er den, at Amtmand Rytter netop vilde vælge den skarpest mulige Form for dog endelig en Gang at faa ægget Justitsministeren til at opfylde sit Ord, til at stille sig paa hans Side. Efter den Fremstilling, man nu har hørt fra den højtærede Justitsminister, skulde man jo tro, at han var meget fornærmet over denne Skrivelse af 5. Marts, og i sin Forklaring for Kommissionen siger Ministeren, at Amtmanden fremturede dermed, og dette forbitrede ham. Ikke desto mindre søgte altsaa Ministeren at berolige ham ved at sige, at hans Erklæringer stod til Troende. Ministeren var forbitret, han var blevet tiltalt paa usømmelig Maade, han mente at maatte tilkendegive Amtmand Rytter, at dette kunde slet ikke gaa an. Men hvad gjorde han saa? Han skrev bl. a. et Brev til Amtmand Rytter af 14. Marts, hvori der ikke staaer et eneste Ord om, at Amtmanden har anslaaet en saadan Tone, at Ministeren maatte kalde Brevet privat for dog derigen-

nem at gøre ham forstaaelig, at i en saadan Tone kan man ikke skrive til en Minister. Nej, dette Brev af 14. Marts, der altsaa er afsendt samtidig med, at Justitsministeren lod sig interviewe, har saamænd en ganske skikkelig Tone: „Trods stor Travlhed vil jeg med et Par Ord forklare Dem, hvorledes det er gaaet til, at jeg ikke hørte Folketingsmandens Udtalelser“ — og saa forklarer Ministeren, hvorledes han er blevet distraheret. „Jeg havde i hvert Fald ingen Anelse om Udtalelsen, før jeg fik Deres Telegram. Det glæder mig, at De ikke er Politiker, da jeg til enhver Tid ønsker at støtte Dem i Deres Embedsvirksomhed. Jeg haaber derfor, at Samarbejdet bliver godt.“ Altsaa, Justitsministeren er ikke mere fornærmet, end at han skriver i den venskabeligste og roligste Tone til Amtmand Rytter. Naar derfor den højtærede Justitsminister overfor Bevisførelsen for, at han har haft en bestemt Viden og kunde og burde have lagt den frem, men har forsømt at lægge den frem, kun kan anføre dette: Ja, men der er sat et Punktum ind i Gengivelsen af et Telegram, maa jeg sige, at naar saa mange gode Hoveder — efter hvad jeg troede — har været lagte i Blød for at finde, hvilken Forklaring Justitsministeren skulde give ved denne Lejlighed — vi har endogsaa hørt, at man skulde staa overfor en stor Overtaskelse —, falder det unøgtelig lidt fladt ud, at det hele er dette sølle Punktum. Jeg har en Gang, da Ministeriet blev dannet, kaldt det for Talenternes Ministerium, men efter at have hørt, at de ikke kan hitte paa andet end dette, maa jeg tillade mig at betegne det som de jammerlige Udvejes Ministerium.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Martin Olsen) sagde: Partipolitik, det var noget, vi alle drev. Det kunde ikke nytte noget, at den ene Part bebrejdede den anden dette; det var helt hen i Vind og Vejr. Jeg vil gerne heroverfor sige, at for saa vidt har det ærede Medlem Ret, men det er klart, at det er Meningen med Grundlovens § 61, at naar en ministeriel Erklæring søskes i et offentligt Anliggende, har dog Grundlovens Fædre ikke tænkt sig, at der skulde gives en partipolitisk Fortolkning, men at der skulde gives, som jeg oplæste før af Algreen-Ussings Ord, en Forklaring, at med